

[Oluf Pedersen.]

have to Næstformænd, fordi Formanden ikke kunde overkomme Arbejdet. Efter min Opfattelse ligger det saadan, at for en Formandsløn paa 10 500 Kr. bør Staten have en Mands hele Arbejdskraft; hvis han kan overkomme mere, skal man maaske ikke blande sig i det, men det maa ikke være saadan, at fordi en Statstjenestemand ved Siden af denne Gerning paatager sig Rigsdagsvirksomhed, skal Staten betale den Medhjælp, han i saa Fald maa holde. Her, mener jeg, bør Rigsdagen holde sin Sti ren.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker de tre Partier, som har givet Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, og som anbefaler at stemme for de af mig stillede Ændringsforslag. Jeg forstaaer ikke rigtig de voldsomme Udtryk, som det ærede Medlem Hr. Ulrich anvendte, men naturligvis, naar man er vant til at høre det ærede Medlems voldsomme Udtryk Gang paa Gang, har man jo noget vanskeligt ved at tage dem alt for alvorligt. Naar man f. Eks. hører det ærede Medlem udtale, at det er fuldstændig forkasteligt at oprette nye Landbrug, og at det, man foretager sig her, er at smide Statens Penge i Grams til en hel Del unge Mennesker, og samtidig ser, at det ærede Medlem og hans Partifæller i Betænkningen udtaler, at det er nationaløkonomisk uforvarsomt i Øjeblikket at gaa til en udvidet Udstykning til mindre Landbrug, maatte man, hvis man tog det ærede Medlems Udtalelser baade skriftligt og mundtligt alvorligt, blive betænkelig ved det, som vi her er ved at foretage; men jeg blev jo noget beroliget, da jeg havde læst det ærede Medlems Betænkning helt igennem, for der staaer i anden Spalte, næstsidste Stykke, at man anser det for formaalsløst at stille Ændringsforslag, „da Partiets Stilling er klart angivet i Landbokommissionens Betænkning“. Jeg erindrer, at det er Partiets Formand og Næstformand, der er Medlemmer af Landbokommissionen, og i Landbokommissionens Betænkning, hvortil der her henvises, staaer udtrykkeligt, at de to Medlemmer af Det konservative Folkeparti, Formanden og Næstformanden, stiller Forslag om, at man fortsætter med Udstykningen, endogsaa med Bevillingen af flere Millioner dertil. Naar det ærede Medlem ikke tager sig selv mere alvorligt, end at han i anden Spalte modsiger, hvad han har sagt i første Spalte, kan hans hele Argumentation jo ikke gøre saa forfærdelig stærkt Indtryk paa os andre.

Jeg kan derfor fuldt ud tiltræde det,

som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen udtalte over for det ærede Medlems Betæneligheder, og jeg skal slutte med at sige, at jeg føler mig overbevist om, at naar dette Lovforslag bliver til Lov, vil det blive modtaget med stor Tilfredshed, ikke alene af en Række unge Landmænd, som gerne vil benytte Loven til at komme i Gang, og som ser deres Fremtid i alt Fald bedre betrygget ved de Muligheder for at faa Jord, der skabes ved denne Lovs Gennemførelse, end Tilfældet ellers vilde være, men ogsaa af en Række større Landmænd, idet der herved aabnes Mulighed for, at en hel Del af de større Landmænd kan komme af med Jord, hvorved deres Økonomi stabiliseres, saaledes at ogsaa de ved denne Lovs Gennemførelse kan faa en Fordel.

Jeg tror altsaa i Modsætning til det ærede Medlem, at denne Lov vil blive mødt med Tilfredshed, og hvis det ærede Medlem har en anden Opfattelse, maa det jo betyde, at han mener, at alle disse Tusinder af Ansøgere, som sikkert vil komme, baade hvad angaar Oprettelse af Husmandsbrug, Gaardmandsbrug og Gartnerbrug, ikke har den fjerneste Anelse om, hvad de gaar ind til, og det tror jeg nu alligevel ikke, det ærede Medlem tør fastholde. Den danske Landmand er sikkert saa nøgtern i sine Overvejelser, at han ikke gaar til Oprettelse af et saadant Brug, medmindre han i Forvejen er klar over, at han herigennem i alt Fald bliver bedre stillet, end han ellers vilde blive.

Jeg anbefaler de foreslaaede Ændringer, og jeg anbefaler, at man ved tredje Behandling vedtager Lovforslaget. Jeg tror, det vil vække stor Glæde og Tilfredshed ude i Befolkningen.

Ulrich: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen mente, at der var Uoverensstemmelse mellem min Udtalelse om, at der ikke var Levemulighed paa et saadant Brug, og min Udtalelse om, at de, der fik disse Brug, fik en stor Statsgave. Det er der aldeles ikke. Der er ingen Levemulighed paa disse Brug, og det ser man jo bedst derigennem, at de Mennesker, som har faaet Statslaan til Husmandsbrug, paadrager sig større og større Restancer, men man kan jo ikke komme bort fra, at det er en Statsgave, naar man til Oprettelse af et Husmandsbrug giver et Laan, der ligger langt ud over Brugets Værdi, og det er jo det, man gør.

Det ærede Medlem siger saa, at de Mennesker, som har Valget imellem intet at kunne faa og at gaa ind i et af disse Brug,